

Заблуда је да су све теорије о настанку човека равноправне. Оне то нису. Теорије које се одричу рационалних објашњења као што је креационизам (да је човек створен а не настао еволуцијом) не спадају ни у теорије: то су веровања која се заснивају само на нашем размишљању које се не ослања на искуства. Како ми сем искуства немамо других извора сазнања о спољнем свету, таква су веровања једноставно знак одлуке да прихватимо незнање. Неке такве одлуке изгледа, као недавна Патријархова, да одбије да о томе расправља, су можда најрационалније. Шта је Патријарх хтео да нам каже?

Питање изгледа веома тешко - ако питање уопште постоји. Реч је прво о постојању самог Бога. Немам ништа против традиције. Треба је одржати и наша Црква и манастири су у том смислу светиње. Али, кад се већ овако расправља, не би било лоше да нам се прво покаже на КОГА се та реч "Бог" односи. Јер ми то некако баш и не знамо. А да не спомињем затим да кад, као свети Анселм [\[1\]](#) а и мачевалац филозоф Рене Декарт [\[2\]](#), дефинишемо неко Биће као свемогуће и перфектно (те као такво и постојаће, (јер како ће оно бити перфектно ако не постоји?), онда то подразумева да је то биће створило као све остало - и човека. Једино што смета је да тај такав закључак, следи из ТЕ НАШЕ јадне дефиниције од које и почињемо. А свет се не окреће по нашим мудрим дефиницијама већ како хоће и може и можда мора. То је додуше и суштина опкладе Блеза Паскала који је предложио да због сигурности треба веровати у Бога јер ако не верујемо - а он постоји, бићемо и незавидној ситуацији. Познати британски филозоф и агностичар скоро до смрти, кад је од агностицизма обазриво ипак одустао, Сер Антони Флу, приметио је у Паскаловој опклади слабост да је могући број тих неодређеих Богова неограничен те да би наше тобожње веровање и даље било неубедљиво и недовољно том "правом" Богу - те да горе поменути ризик остаје

Пише: Драган Павловић
недеља, 25 јун 2017 00:11

[3]

Неки пак кажу да је креационизам као све друго што ми покушавамо да знамо, најзад само "хипотеза", те да су наука и религија на истој полазној тачки, јер је и еволуција - хипотеза! Убитачан аргумент против креационизма је чињеница да он подразумева прихватање да има последица које се у начелу објашњавају вољом надприродних сила, тј. захтевају прихватање чуда - а чуда се једноставно не догађају! Заборављају поред тога, и ефендија и мудраци још и то да док еволуција има много доказа, креационизам је без и једне потпоре, а таквих хипотеза, које се не оснивају ни на чему је - бесконачно много и испада да је истина нешто случајно.

Будимо искрени. Можемо се бавити само хипотезама које имају бар неке доказе у своју корист, а еволуција их има на претек. Нису ни сви детаљи еволуције сигурни, то је јасно. Веровати у нешто, за шта имамо доказе, је зато и оправдано и често се назива знањем. А веровати у нешто, за шта немамо доказа, је религија. Где је ту проблем? Религија је као поезија, чини нам живот интересантнијим, некима помаже лично, мада неке практичне

Поводом недавних расправа о креационизму - Има ли Бог свог Дарвина?

Пише: Драган Павловић
недеља, 25 јун 2017 00:11

помоћи од религије ипак изостају. Други налазе науку занимљивијом, помаже им чак и практично да се снађу у компликованом свету, путују брже, скувају кафу, сазнају за нове занимљиве ствари, комуницирају, живе дуже, удобније. Наука једноставно помаже да се више зна. Мање се онда греши, зар не? А незнање - мало знања је опасна ствар, како неко рече.

А онима који галаме да поручим нешто посебно: Право да нешто незнамо - нам припада. Али је онда боље ћутати. Истину, ону последњеу, неможемо никад сазнати, сем оне наше истине, као што рече Аристотел [\[4\]](#) , да оно што кажемо, тврдимо, мислимо одговара концепту који желимо да искажемо. Аристотел није превише прецизан али ми данас знамо: концепту, а не какав је свет! То какав је свет "заиста" никад нећемо дознати из сасвим тривијалних разлога - јер неможемо да сазнамо више од могућности које имамо: наш људски мозак је једна граница, сама бесконачност света друга. Али овде није реч о томе, већ о покушају да се логичан, разуман, поглед на свет - који у све сумња, замени будаластим незнањем базираним на лажној неконсеквентној сумњи - да наука није сигурна, те да је религиозни поглед на свет, који није ни на чему заснован, валидна сазнајна могућност. Оно што неки сад показују у овој тривијалној расправи, је једноставно незнање, о коме имају право - да ћуте. У осталом, ја недавну поруку с највишег места у Српској цркви тако схатам.

Поводом недавних расправа о креационизму - Има ли Бог свог Дарвина?

Пише: Драган Павловић
недеља, 25 јун 2017 00:11

[1] * Proslogion, 1077-1078, gl.: 2, 3 i 4.

[2] . 5. Meditation

[3] Flew, Anthony, 1960. "Is Pascal's Wager the Only Safe Bet?", *The Rationalist Annual*, 76: 21–25..

[4] Аристотел, Метафизика, 1011b, 25-28.